

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. K.**
státní příslušník Republiky Uzbekistán

zastoupený zmocněncem Mgr. M. K.
se sídlem P. 1, O. 1535/6

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015 č.j. MV-148297-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněny výroky I. a II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 9. 2015 č.j. OAM-43620-28/DP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“) tak, že „Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní se zamítá podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se ani přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti a účastník řízení předložil náležitost, v níž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Rozhodnutím ministerstva byla ve výroku I. podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dále ve výroku II. podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal průběh řízení před správním orgánem I. stupně a zrekapituloval odvolací námitky žalobce. Konstatoval, že ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobce v řízení doložil dne 11. 9. 2013 doklad o zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 – Ř. na dobu od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014, přičemž dne 27. 1. 2014 doložil správnímu orgánu I. stupně cestovní doklad a jako své současné bydliště opět uvedl tutéž adresu. Do protokolu o výsledku dne 26. 1. 2015 žalobce uvedl, že potvrzení o ubytování na uvedené adrese vystavil pan Č., se kterým se na této adrese setkal, zaplatil mu kauci a nájem, osobně si od pana Č. převzal klíče, v bytě se mu však nelíbilo a klíče k bytu po dvou dnech vrátil. Žalovaný poukázal na to, že toto tvrzení nekoresponduje s výpovědí pana F. Č. (syna majitelky nemovitosti), který do protokolu uvedl, že od roku 2012 za jednorázovou úplatu vydával přes prostředníka cizincům doklad o zajištění ubytování, který měl pouze formálně plnit požadavky zákona o pobytu cizinců, cizinci však na adrese M. 1337/20, P. 6 nebyli fakticky ubytováni, přístup do bytu jim nebyl umožněn, nikomu byt neukazoval a ani nepředával klíče. K odvolací námitce, že žalobce na adresách L. 256, P. a J. 2136, P. 10 nikdy nebydlel, žalovaný uvedl, že žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil dne 31. 5. 2014 doklad o ubytování na adrese L. 256, P. a dne 2. 12. 2015 doložil doklad o ubytování na adrese J. 2136, P. 10. Skutečnost, že žalobce na adrese J. 2136, P. 10 nikdy nebydlel, vyplývá také z protokolu o výsledku paní S. K. ze dne 16. 1. 2015, která je uvedena jako pronajímatel v nájemní smlouvě pokoje na této adrese. Paní K. do protokolu uvedla, že na uvedené adrese bydlí od dubna roku 2014 její syn, ona žádnou nájemní smlouvu s žalobcem nikdy nepodepsala, podpis na nájemní smlouvě není její a byt má jiné dispozice, než jak je uvedeno v nájemní smlouvě, kterou předložil žalobce. Žalovaný zdůraznil, že tvrzení žalobce, že nikdy nebydlel na adrese J. 2136, P. 10 a tvrzení paní S. K., že žádnou nájemní smlouvu s žalobcem nepodepsala, však nekoresponduje s výpovědí žalobce ze dne 26.1.2015, který do protokolu uvedl, že na adrese J. 2136, P. 10 pár dní bydlel. Skutečnost, že žalobce nikdy nebydlel ani na adrese L. 256, P. potvrzuje také sdělení cizinecké policie o provedené pobytové kontrole na uvedené adrese ze dne 29. 1. 2015. Pokud žalobce v odvolání uvedl, že ode dne 1. 9. 2013 do 1. 8. 2014 bydlel na adrese Š. 1103/6, P. 6, žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu ani z cizineckého informačního systému nevyplývalo, že by žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil nějaké potvrzení o skutečném bydlení na této adrese. Při doložení cestovního dokladu dne 27. 1. 2014 žalobce stále uváděl adresu svého bydliště M. 1337/20, P. 6. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že cizinec je podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinen doložit k žádosti o udělení pobytového oprávnění doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, který splňuje požadavky dle § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Samotné ubytování musí poté splňovat zákonem stanovená kvalitativní kritéria. Účelem doložení předmětného dokladu není pouze formální uvedení adresy pobytu na území,

nýbrž uvedení adresy, na které se cizinec fakticky zdržuje a je tak dosažitelný ze strany orgánů veřejné moci. V případě prokázaného nesouladu mezi formálně uvedenou adresou a adresou faktického pobytu cizince na území se tudíž jedná o uvedení nepravdivého údaje podstatného pro posouzení žádosti cizince podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že nebyl pozván opětovně k pohovoru, i když byl z termínu druhého pohovoru řádně omluven, žalovaný uvedl, že žalobce, který byl předvolán k výsledku na den 19. 12. 2014, se ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil a svou účast ani nijak neomluvil. Žalobce byl poté opětovně správním orgánem I. stupně předvolán k výsledku na den 26. 1. 2015, ke kterému se dostavil. Správní orgán I. stupně přitom neměl povinnost žalobce opakovaně předvolávat k výsledku, neboť již tím, že se dne 19. 12. 2014 žalobce nedostavil k výsledku a svou nepřítomnost neomluvil, byl naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Další předvolání žalobce k výsledku tedy bylo učiněno nad rámec zákonné povinnosti správního orgánu I. stupně v rámci zásady dobré správy. Omluvu z výpovědi včetně doloženého potvrzení o ambulantním vyšetření žalobce žalovaný označil za bezpředmětné, neboť ze spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgán I. stupně předvolával žalobce ještě potřetí. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce si protiřečí, pokud v odvolání uvádí, že byt na adrese J. 2136, P. 10 mu nabízel syn paní K., ona sama či další pověřené osoby, a že skutečnost, že jej nikdo z domu nezná, nesvědčí o tom, že by na uvedené adrese skutečně nebydlel. Přitom ale žalobce v odvolání uvedl, že na tuto adresu se nikdy nenastěhoval. K námitce, že žalobce nebyl informován o výpovědi paní S. K., žalovaný uvedl, že žalobce dne 9. 6. 2015 nahlížel do spisového materiálu a dne 7. 7. 2015 byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž součástí byl i protokol o jejím výsledku. K námitce, že ve spisovém materiálu jsou založené otázky, které nebyly nikdy položeny, žalovaný konstatoval, že tyto otázky byly položeny žalobci během jeho výsledku dne 26. 1. 2015. Ani tvrzení žalobce týkající se studia na jazykové škole XXX s.r.o. (dále jen „jazyková škola“ nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že výuku zajišťovala paní I. P. na adrese B. 11, P. 2. Jednatelka jazykové školy však do protokolu o výsledku ze dne 23. 4. 2014 uvedl, že zaměstnává dvě učitelky, které vedou roční kurzy, přičemž jmenovala paní B. a paní K., a uvedla, že výuka probíhá na adrese P. 247/59, P. 5. Z vyjádření jazykové školy ani z pobytových kontrol nevyplývalo, že by výuka někdy probíhala na adrese B. 11, P. 2. Z pobytových kontrol nadto vyplynulo, že výuka na jazykové škole reálně neprobíhala, jelikož jednatelka jazykové školy nebyla schopna předložit seznamy studentů a nepodařilo se prokázat, že výuka by na nějaké adrese skutečně probíhala. Rozporným shledal žalovaný i tvrzení žalobce, že na této jazykové škole studoval v období od 1. 9. 2013 do 1. 9. 2014, neboť jednatelka jazykové školy do protokolu o výsledku uvedla, že od září 2013 nikdo ze zahraničních studentů na roční kurz nepřijel, jelikož to nikomu nepovolili. Žalovaný dodal, že pro dobu po 1. 9. 2014 žalobce nedoložil žádný doklad o plnění účelu dlouhodobého pobytu. Uzavřel, že byl dostatečně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců spočívající ve skutečnosti, že se ani přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti a žalobce předložil náležitost, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

3. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že údaje o ubytování doložil a správní orgán I. stupně mohl tyto údaje ověřit v rámci pohovoru s žalobcem. Žalobce doložil potvrzení o ubytování na poslední adrese v Praze XXX ode dne 1. 8. 2014,

toto uvedl do protokolu. Navíc byla provedena pobytová kontrola. Žalobce popřel, že by nedoložil potvrzení o ubytování na adrese P. 6, Š., neboť potvrzení o tomto ubytování odeslal správnímu orgánu. K ubytovací adrese v P. 10, J. 2136 žalobce poznamenal, že na této adrese pár dní pobýval, což však neznamená, že se tam nastěhoval. Doplnil, že sice sháněl jiné ubytování, neboť se s přítelkyní na adrese v Praze XXX pohádali a situaci žalobce řešil zkratkovitě a narychlo, zaplatil kauci, aniž by se řádně seznámil s podmínkami nájmu a bytovou situací. Žalobci bylo sděleno, že klíče od bytu obdrží později, ukazovali mu pár fotografií bytu, neboť majitelka nebyla v daný moment k dispozici. Bylo domluveno, že dokumenty přiveze do centra města nějaká paní E., tak se skutečně stalo, předala mu dokumenty a nechala zaplatit kauci. V pátek mu měl volat zprostředkovatel a předat klíče od bytu, žalobci však nikdo nebral telefon a ani zprostředkovatel neotvíral na zvonění u předmětného domu. Správní orgán toto neřešil a ani se touto námitkou nezabýval. Po těchto problémech se žalobce usmířil se svou přítelkyní a pokračoval v bydlení na současné pobytové adrese v Praze XXX. Podle žalobce není bezpředmětné, že doložil omluvu z výsledku, na který byl předvolán. Další předvolání se ze strany správního orgánu již nekonalo, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. Rovněž skutečnost, že nebyl vyrozuměn o prováděném výsledku se svědky, se dotkla jeho práv. Nemůže obstát, že zástupce žalobce byl nakonec seznámen s výpovědí svědků v rámci seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Není rovněž pravdou, že žalobce od 1. 9. 2014 nedoložil žádný doklad o plnění účelu svého pobytu, to vyvrací přímo spisový materiál. Žalobce dále namítl, že správní orgány obou stupňů nehodnotily důsledky napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, když tyto jsou značné a zjevně nepřiměřené důvodům vydání rozhodnutí.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve konstatoval, že netvrdí, že žalobce v současné době nebydlí na adrese Praha XXX. Nepodařilo se však ověřit, že by žalobce bydlel na adrese M. 1337/20, P. 6, na které měl být ubytován od 1.9.2013, dále se nepodařilo ověřit, že bydlel na adrese L. 255, P., na které byl ubytován od 11. 6. 2014, a také se nepodařilo ověřit, že by bydlel na adrese J. 2136/11, P. 10. Žalobce dne 11. 9. 2013 doložil doklad o zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 a dne 27. 1. 2014 doložil cestovní doklad, na kterém stále uváděl, že bydlí na této adrese. Ze spisového materiálu však vyplývá, že ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 vystavoval F. Č., který sám uvedl, že od roku 2012 za jednorázovou úplatu vydával přes prostředníka cizincům doklad o zajištění ubytování, který měl pouze formálně plnit požadavky zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 5. 2014 žalobce doložil doklad o ubytování na adrese L. 256, P. a dne 2. 12. 2015 doložil doklad o ubytování na adrese J. 2136, P. 10, avšak ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce na těchto adresách nikdy nebydlel. K námitce, že žalobce na adresu správního orgánu I. stupně odeslal potvrzení o ubytování na adrese P. 6, Š., pak žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu ani z cizineckého informačního systému nevyplývá, že by žalobce takové potvrzení doložil. Shodně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na rozpor v tvrzení žalobce ohledně ubytovací adresy v P. 10, J. 2136. Žalobcovo tvrzení, že na této adrese pár dní pobýval, nekoresponduje s výpovědí paní S. K., která je uvedena jako pronajímatel v nájemní smlouvě. Pravdivost uvedeného tvrzení nepodporuje skutečnost, že žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil jako doklad o ubytování nájemní smlouvu na této adrese, v níž je uveden jako nájemce. Pokud žalobce tvrdí, že mu nebyly předány klíče od bytu na adrese J. 2136/11, P. 10, nikdo nereagoval na zvonění u předmětného domu a nikdo mu nebral telefon, toto tvrzení nekoresponduje s předchozím

tvrzením žalobce, který nejprve do protokolu o výsledku uvedl, že na této adrese pár dní bydlel a nyní v žalobě tvrdí, že zde pár dní pobýval. Pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobce, že jednal zkratkovitě a narychlo a poté, co mu nebyly předány klíče od bytu, za který zaplatil kauci, pokračoval v bydlení na adrese Praha XXX, nedokládal by správnímu orgánu I. stupně nový doklad o ubytování na této adrese. Pokud by se tak skutečně stalo, měl správnímu orgánu následně uvést adresu, na které se fakticky zdržuje. Vzhledem ke skutečnosti, že s žalobcem již byl proveden výslech a správní orgán I. stupně žalobce již potřeby k výsledku nepředvolával, je omluva žalobce ze dne 2. 3. 2015 skutečně bezpředmětná a žalobce na svých právech zkrácen nebyl. K námitce, že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že nebyl vyrozuměn o prováděném výsledku se svědky, žalovaný odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 76/96-27, dle kterého *jestliže po provedených výsleších svědků je účastník řízení při ústním jednání s provedenými důkazy seznámen a je mu poskytnuta možnost se k nim vyjádřit (§33 odst. 2 správního řádu), popř. navrhnout důkazy doplňující, opakované nebo nové, nelze mít za to, že jeho procesní práva byla porušena*. Žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž součástí byly i protokoly o výsledku svědků a měl možnost se k nim vyjádřit, tohoto práva však nevyužil. Nadto žalovaný uvedl, že žalobce byl seznámen s výpovědí svědkyně paní K. při svém výslechu dne 26. 1. 2015 a byl dotazován, jak vysvětlí tvrzení svědkyně, že žalobce nezná a nikdy mu nájemní smlouvy nevystavila. Procesní práva žalobce proto porušena nebyla. Skutečnost, že žalobce nedoložil též žádný doklad o plnění účelu svého pobytu, nemá vliv na posouzení případu. Závěrem žalovaný konstatoval, že podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není zákonnou povinností žalovaného posuzovat zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

5. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 21. 3. 2019, žalobce prostřednictvím svého zmocněnce plně odkázal na podanou žalobu. Žalovaný se z účasti u jednání omluvil a rovněž odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
7. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v relevantním znění pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
8. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
9. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady

za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

10. Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.
11. V prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že správnímu orgánu doložil potvrzení o ubytování na poslední adrese v Praze XXX od 1. 8. 2014, a v tomto směru tedy nevzniká žádná pochybnost, navíc byla provedena pobytová kontrola. Žalobce však zřejmě účelově přehlíží, že ze strany správního orgánu je mu, a to zcela oprávněně, vytýkáno, že se nepodařilo ověřit údaje o ubytování na jiných jím uváděných adresách. K žádosti (původně podané jako žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia) ze dne 12. 8. 2013 na výzvu správního orgánu předložil dne 11. 9. 2013 potvrzení o zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 na dobu od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014. Dne 27. 1. 2014 pak doručil správnímu orgánu fotokopii svého cestovního dokladu s uvedením aktuálního bydliště na adrese P. 6, M. 1337/20. Následně však do protokolu o výsledku sepsaného správním orgánem I. stupně dne 26. 1. 2015 uvedl, že od 2. 2. 2013 bydlí na adrese Š. a na adrese M. 1337/20, P. 6 bydlel jen dva dny. V souvislosti se svou účastnickou výpovědí předložil správnímu orgánu I. stupně opět fotokopii cestovního dokladu s vyznačením, že je přihlášen k přechodnému pobytu na adrese M. 1337/20, P. 6. V odvolání proti rozhodnutí ministerstva pak uvedl, že na adrese Š. 1103/6, P. 6 bydlel (až) od 1.9.2013. Správní orgán I. stupně měl k dispozici výpověď svědka F. Č.(jehož výslech byl proveden dne 15. 12. 2014 v řízení v jiné věci vedené pod č.j. MV-91037-5/OAM-2014), s nímž žalobce dle své výpovědi učiněné do protokolu dne 26. 1. 2015 jednal ve věci zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 a který byl uveden jako ubytovatel i na potvrzení ze dne 29. 8. 2013. Svědek přitom vypověděl, že cizince na předmětné adrese fakticky neubytovával, pouze jim za jednorázovou úplatu vystavoval doklad o zajištění ubytování, cizinci v bytě nikdy ani nepřespali, měli tam jen přes noc uložené kufry, které si hned druhý dne odvezli. Z cizineckého informačního systému navíc správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce se měl v době od 1. 6. 2014 do 1. 12. 2014 zdržovat na adrese L. 255, P. Nutno dále dodat, že podle výpisu z evidence cizinců bylo místo pobytu žalobce v období od 11. 9. 2013 do 12.8.2014 evidováno na adrese M. 1337/20, P. 6, v období od 1. 11. 2014 do 2.2.2015 na adrese J. 2136/11, P. 10 a teprve od 3. 2. 2015 na adrese Praha XXX.
12. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že žalobce nepředložil žádný doklad o ubytování na adrese Š. 1103/6, P. 6 a ani neprokázal své tvrzení uvedené v odvolání i v žalobě, že tento doklad zaslal správnímu orgánu I. stupně. Rovněž věrohodně nevysvětlil, proč v evidenčním systému cizinců tato adresa vůbec nefiguruje (resp. proč neslnil povinnost nahlásit změnu pobytu ve smyslu § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a z jakého důvodu předkládal správnímu orgánu I. stupně potvrzení o zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6 a ještě dne 27.1.2014 fotokopii cestovního dokladu s uvedením adresy pobytu na této adrese, když sám ve své výpovědi uvedl, že se na této adrese zdržoval jen dva dny. Obdobně zůstalo ze strany žalobce neobjasněno, proč pro účely evidence pobytu nenahlásil, že se od 1. 8. 2014 zdržoval již na adrese P. XXX, když podle údajů v evidenci

měl v tomto období pobývat na jiných adresách (P., L. 255 a P. 10, J. 2136/11), na kterých ale ve skutečnosti nikdy nebydlel. Uvedené rozpory a nejasnosti přitom nejsou marginální, neboť se přímo dotýkají otázky, která je pro posouzení předmětné žádosti stěžejní, tj. otázky, kde a jakým způsobem si žalobce zjistil ubytování po celou dobu svého pobytu na území, a to minimálně po dobu od podání žádosti.

13. Nutno zdůraznit, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní v tomto směru tížilo žalobce, který sám nejlépe věděl, kdy a kde se skutečně zdržoval. Povinností správního orgánu není pátrat po tom, z jakého důvodu cizinec neuvádí pravdivé či úplné skutečnosti o okolnostech podstatných pro posouzení jeho žádosti. Pokud se i přes provedení pohovoru s cizincem nezdaří ověřit údaje jím uváděné a pokud předložené náležitosti (potvrzení o ubytování) neodpovídají skutečnosti, nemůže správní orgán postupovat jinak, než žádosti nevyhovět. Jde o odchylku od obecně platné zásady materiální pravdy se zakotvením důkazního břemene žadatele vztahujícího se údajům uváděným v jeho žádosti (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016 č.j. 45 A 28/2015-38).
14. Z výše popsaných důvodů nemůže obstát námitka, že údaje o ubytování byly žalobcem doloženy.
15. Soud již uvedl, že žalobce žádný doklad o ubytování na adrese P. 6, Š. 1103/6 nepředložil. Neučinil tak, přestože dne 9. 6. 2015 při nahlížení do spisu musel zjistit, že takový doklad není součástí spisového materiálu. Námitka týkající se (ne)doložení uvedeného dokladu je tedy rovněž nedůvodná.
16. Námitka, v níž žalobce poukazuje na rozpor v tvrzení ohledně ubytovací adresy v P. 10, J. 2136, je zcela bezpředmětná, neboť žalobce sám do protokolu uvedl, že se na tuto adresu nepřestěhoval. Polemika o tom, že pokud žalobce na této adrese pár dní pobýval, neznamená, že se tam nastěhoval, nemá žádný význam. I v případě, že by žalobce skutečně na této adrese několik dní pobýval, bylo jeho povinností uvést a doložit, v jakém období tuto adresu využíval k bydlení a kde měl zajištěno ubytování poté, co tuto adresu opustil. Žalobce v tomto směru žádné konkrétní skutečnosti neuvedl, a neučinil tak ani v rámci žalobních námitek. Žalobce si protiřečí, trvá-li na jedné straně na tom, že na této adrese pár dní pobýval, na straně druhé však „přiznává“, že v den, kdy mu měly být předány klíče od bytu, ho zprostředkovatel telefonicky nekontaktoval a na zvonění u předmětného domu mu nikdo neotevřel. Neměl-li žalobce do bytu přístup, není zřejmé, jak v bytě mohl „pár dní pobývat“. Námitka nemůže obstát i proto, že dle žalobcem předložené nájemní smlouvy měl na této adrese pobývat od 1. 11. 2014. Žalobce přitom následně tvrdil (a předkládal k tomu doklad o zajištění ubytování), že od 1.8.2014 (nepřetržitě) bydlí na adrese Praha XXX. Je nepodstatné, jaké (údajné) pohnutky měly žalobce vést k tomu, že si sháněl jiné ubytování (rozpory s přítelkyní). Klíčový je faktický pobyt, tedy adresa, kde lze cizince zastihnout. Okolnost, zda se žalobce stal obětí podvodného jednání, nemá žádnou relevanci pro posouzení splnění jeho povinnosti podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Námitka, že správní orgán nezkoumal tyto okolnosti, je proto rovněž nepodstatná.
17. K námitce, že není bezpředmětné, že žalobce doložil omluvu z výsledku, na který byl předvolán, soud uvádí, že tato námitka postrádá logiku. Výslech žalobce byl proveden dne

26. 1. 2015 a žádný další termín výsledku správní orgán I. stupně nestanovil. Doručil-li žalobce správnímu orgánu I. stupně dne 12. 3. 2015 oznámení o nemoci doložené zprávou o ambulantním vyšetření ze dne 2. 3. 2015, učinil tak bez jakékoli návaznosti na tomu odpovídající procesní postup správního orgánu. Z námitky nelze seznat, jaký konkrétní význam pro žalobce má mít skutečnost, že se správnímu orgánu omluvil z „výsledku“. Pokud žalobce uvedl, že další *předvolání se již nekonalo a že žalovaný to musel odůvodnit zásadou dobré správy*, není zřejmé, kam touto argumentací míří. Žalovaný zásadou dobré správy neodůvodnil to, že se výsledek žalobce nekonal, ale to, že správní orgán I. stupně v zájmu dobré správy stanovil nový termín výsledku (26.1.2015), přestože se žalobce k původně nařízenému výsledku bez omluvy nedostavil.

18. Soud nepřisvědčil námitce, že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že nebyl vyrozuměn o prováděném výsledku svědků. V obecné rovině lze jistě mezi práva účastníka správního řízení zahrnout i právo na to, aby byl účastník vyrozuměn o konání výsledku svědka, neboť má právo klást svědkům otázky (viz rozhodnutí NSS ze dne 21. 2. 2007 č.j. 1 Azs 96/2005-63). Ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Účastník správního řízení má právo být vyrozuměn o ústním jednání (§ 49 správního řádu), resp. o provádění důkazů mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). Porušení těchto povinností ze strany správního orgánu lze kvalifikovat jako podstatné porušení ustanovení o řízení, neboť jsou zasažena základní práva účastníka správního řízení, jež mu dávají prostor pro uplatnění ochrany svých oprávněných zájmů ve správním řízení. Teprve posouzení konkrétních okolností případu poté dává odpověď na otázku, zda taková podstatná procesní vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Soud považuje za nutné zdůraznit, že výsledky svědků nebyly provedeny v rámci předmětného řízení vedeného se žalobcem, ale v souvislosti s jinými řízeními. Protokoly o výsledku svědků byly jako podklady (listinné důkazy) založeny ve správním spise a žalobci byla dána možnost seznámit se s nimi (viz protokol ze dne 7. 7. 2015). Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k těmto podkladům, zejména nenavrhл provedení opakovaného výsledku svědků za jeho účasti. Správní orgán I. stupně tedy neporušil žádné ustanovení správního řádu, neboť v průběhu řízení vedeného se žalobcem neprováděl žádné výsledky svědků, o kterých by opomněl vyrozumět žalobce. Protokoly o výsledku svědků, pořizené v rámci jiných řízení, byly jako listinné důkazy součástí správního spisu, s jehož obsahem se žalobce seznámil, přičemž důkazní návrhy (výsledkem svědků) neučinil. Na okraj lze poznamenat, že žalobce ani neuvedl, jaký význam by výsledek těchto svědků měl v jeho věci mít, když svědkyně S. K. vypovídala k adrese J. 2136, P. 10, na které se žalobce fakticky nemohl zdržovat, protože neobdržel klíče od bytu, a svědek F. Č. se vyjadřoval k fiktivním dokladům potvrzujícím zajištění ubytování na adrese M. 1337/20, P. 6, přičemž žalobce sám uvedl, že se již od 2. 2. 2013 zdržoval na jiné adrese (§. 113/6, P. 6), nikoli tedy na adrese, k níž svědek podával svou výpověď.
19. Toliko kusé a obsahově strohé námitce, v níž žalobce označil za nepravdivé tvrzení žalovaného ohledně nedoložení dokladu o plnění účelu pobytu, se lze věnovat jen v obecné rovině. Oponoval-li žalobce uvedenému tvrzení tím, že spisový materiál vyvrací toto konstatování správního orgánu, opomněl doplnit, jakým konkrétním, ve spise založeným dokladem žalobce prokázal opak, tj. plnění účelu pobytu. Nutno dodat, že uvedená

námítka postrádá své opodstatnění vzhledem k tomu, že klíčovým důvodem zamítnutí žádosti žalobce byly neodstraněné rozpory týkající se zajištění ubytování po dobu pobytu žalobce na území, nikoli (ne)doložení účelu, pro který byla žádost podána.

20. Soud nevešel ani na námitku, že správní orgány v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců nehodnotily důsledky zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Aplikované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců skutečně výslovně nestanoví, aby správní orgán posuzoval přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Jak ale vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2015, čj. 6 Azs 96/2015 – 30), i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, nelze na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod rezignovat ani v těchto případech, byť na něj nejsou kladeny tak vysoké nároky (jako např. u rozhodnutí o správním vyhoštění). V rámci soudního přezkumu takového rozhodnutí správních orgánů je však nutno reflektovat, že „(s)myslem přímé aplikace Úmluvy (...) je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány“. Jedná-li se přitom o řízení zahájené na žádost, „po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí.“
21. Lze shrnout, že správní orgány jsou obecně povinny zabývat se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i v těch případech, kdy tak zákon výslovně nestanoví. Absenci úvah o dopadech rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele však nelze považovat za pochybení způsobující nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost správního rozhodnutí, jestliže z vyjádření účastníků, spisového materiálu či jiné úřední činnosti správního orgánu nejsou dány indicie nasvědčující nutnosti provedení těchto úvah. K tomu, aby správní orgán mohl provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je totiž nutná aktivita samotného žadatele, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. Žalobce nicméně v průběhu správního řízení ani v odvolání proti rozhodnutí ministerstva žádné konkrétní okolnosti, z nichž by odvolací správní orgán mohl vycházet při úvahách o přiměřenosti rozhodnutí, nepopsal a ani nepřímou nepřiblížil. Námitku týkající se absence úvah správního orgánu I. stupně o dopadech jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života dokonce neuplatnil ani v odvolání proti rozhodnutí ministerstva, a ani v rámci žalobních námitek nevylicil skutkové okolnosti týkající se jeho vazeb k území ČR a intenzity pojitků s domovskou zemí.
22. Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení před správními orgány neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly svědčit o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou ve vztahu ke konkrétním osobním a rodinným poměrům žalobce nezabývaly. V postupu žalovaného,

resp. ministerstva tak nelze v tomto směru spatřovat pochybení s dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je totiž zřejmé, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, opíraje se o obsah správního spisu, by nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcem „neodhaleného“ soukromého a rodinného života nemohl dovodit.

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu